

[Poul Møller.]

følte sig og føler sig altså tvunget til at vælge. Man vovede ikke at indtage en holdning som Buridans æsel, der til sidst døde af sult, fordi det ikke kunne bekvemme sig til, hvilket af to knipper hø det skulle fortære.

Der er mange — også inden for den konservative folketingsgruppe — der mener, at hvis man skulle vælge, burde man have foretrukket medlemskabet af de seks landes fællesmarked fremfor af det lille frihandelsområde, altså hvis situationen krævede det. For disse medlemmers opfattelse taler i alt fald, at vi så langt bedre havde vidst, hvad vi gik ind til.

Romtraktaten er blevet endevendt — også herhjemme — i årevis. Fællesmarkedets bestemmelser og virkning for vore erhverv er blevet diskuteret vidt og bredt. Alle de usikkerhedsmomenter, der knytter sig til de syv, ville være fjernet ved tilmeldelse til de seks. Muligheden for at kunne medvirke til en europæisk helhedsløsning ville være lige så stor, som hvis vi går til de syv, og det ville give os et større marked med større udviklingsmuligheder for vore erhverv, end de syv kan give os.

Men hele denne argumentation er det vel nu nytteløst at genoptage her i det høje ting. Flertallet i tinget har låst sig fast og vil ikke deltage i overvejelser vedrørende dansk tilslutning til de seks. Desværre er jeg tilbøjelig til at tro, at flertallets afvisende holdning snarere kan tilskrives opfattelser iblandt stærke følelsesmæssige elementer end en mere nøgtern overvejelse. Men efter mit skøn har det også svækket argumentationen for de seks i forhold til de ydre syv, at medens det sidste, de syv, endnu er hyllet i uklarhed, er det første, de seks, massivt og klart lagt blot i alle detaljer.

I en så højt kvalificeret politisk forsamling som denne er det jo et gammelkendt fænomen, at ideer altid tiltrækker, mens detaljer afskrækker. Hvor ofte har den gode tankes detaljerede udformning ikke bidraget til dens endeligt!

Men det er nu alligevel lidt dristigt at binde sig til en tanke, binde sig til et princip, inden man har set det udformet. Det er imidlertid, hvad den høje regering tilsigter i denne sag. Man vil have fattet en principbeslutning, og så må man bagefter

beskæftige sig med den nærmere udformning af detaljer, i sig selv en farlig fremgangsmåde, men ikke mindre farlig i en sag af så stor vigtighed og særdeles risikobetonet for os, når man påtænker sammensætningen af den frihandelsklub, vi agter at melde os ind i.

Der er vel syv lande, men ingen vil tage mig det ilde op, hvis jeg hævder, at størrelsesforholdene indbyrdes er ulige. I forhold til Storbritannien er de seks øvrige lande vel nærmest for drabanter at regne. Det kan derfor heller ikke være andet, end at Storbritannien vil have fat i den lange ende, hver eneste gang der skal trækkes tov under de fortsatte detailforhandlinger. Vi har jo det tydeligste eksempel herpå i baggrunden for den debat, vi fører i dag. England har uvist af hvilken grund sat sig for, at den 20. juli skal være skæringsdagen, og så har vi andre bare at jage os frem til dagen, så får det gå bedst muligt siden hen med løsningen af alle de uklare punkter.

Lad mig eksempelvis nævne oprindelsescertifikaterne. Den nærmere udformning overlades til embedsmænd. Men da Danmark er et lille og råstoffattigt land, må det være i vor interesse, at der udvises den størst mulige tolerance på dette område. Foreløbig er man enedes om tallet 50 pct., men for en lang række danske markeder og håndværksvirksomheder vil arbejdsløn og andre omkostninger her i landet udgøre mindre end 50 pct. af den færdige vares værdi, og deres eksport vil som følge deraf ikke blive omfattet af frihandelsplanens toldfrihed. Må jeg spørge den højtærede udenrigsminister, om ikke der kunne være anledning til at arbejde for den italienske plan, der i sin tid blev fremsat under forhandlingerne om det store frihandelsområde, om helt at se bort fra oprindelsesbestemmelserne på vareområder, hvor der kun er ringe forskel på medlemslandenes ydre toldsatser.

Ligeledes forekommer det mig, at rammeaftalens dumpingbestemmelser er for vage til at virke beroligende. Der skal foretages rådslagninger, men hele organisationens løse opbygning medfører, at hvis disse konsultationer ikke fører til noget, er man lige vidt.

Undtagelsesklausulen, som kan anvendes i lande, der har betalingsbalancevanskelig-